

bighedsbevillingerne, af Amtmanden skal ansættes en nøjagtig Undersøgelse af, om det er rigtigt, at meddele Bevillingen i de enkelte givne Tilfælde, hvori der søges, saa at det ikke blot er en Expedition, som overdrages Amtmanden. Grunden til at Udvalget har foreslaaet, at Amtmanden skal udnævne Commissairerne, maa søges i de store Ulemper, som vilde være forbundne med, dersom Afgjørelsen af disse Spørgsmaal for det hele Lands Bedkommende skulde skee i Justitsministeriet. Det vil jo nemlig erindres, at saaledes som Lovforslaget nu er forandret, maa der efter § 4 hengaae nogle Uger, efterat Falliten er erklæret, forinden Ansøgningen om Commissairs Beskikkelse kan blive indgivet; den skal jo først indgives, naar der har været afholdt en Skifteafsamling af Creditorerne, som skulle indkaldes med et Varsel af 14 Dage, og der maa jo dog hengaae nogen Tid, inden Bekjendtgørelse udfædres, der vil altsaa hermed let kunne gaae en 3 Ugerstid, fra Falliten er erklæret. Naar nu Ansøgning om Commissairs Beskikkelse skulde, endogsaa fra de fjerneste Dele, indsendes til Justitsministeriet, saa vilde det, selv med en meget hurtig Expedition, kunne være en 14 Dage eller 3 Uger, inden Sagen var i Orden, og der kan være det Tilfælde, hvor det er af Bigtighed, ikke blot for selve Boet, men ogsaa for Creditorerne, at Boet hurtigst muligt tages under Administration af Commissairer; men at der hengaaer 5 á 6 Uger, inden det skeer, vil ofte være til stor Skade. Jeg troer derfor, at den Udvei, som her er foreslaaet, at Udnævnelsen skeer af Amtmanden ved Udleveringen af en egl. Bevilling, er meget hensigtsmæssig; thi deels vil Tiden derved forkortes, og deels vil ogsaa Forestillingen om, at Udnævnelsen skeer igjennem Kongen eller igjennem Regjeringen, blive opretholdt. Jeg maa derfor anbefale dette Forslag til Vedtagelse. Jeg skal endnu bemærke, at ogsaa den Mislighed er tilføede, naar Commissairerne skulle udnævnes af Justitsministeriet, at dette Ministerium som oftest aldeles ikke vil være istand til paa den rette Maade at skjelne mellem de forskellige Personligheder, der kunne benyttes, idet Ministeriet vil savne den personlige Kundskab, som er nødvendig for at træffe en retmæssig Afgjø-

relse. Denne Mangel vilde saa let føre til, at Justitsministeren maatte indsende ny Erklæring, og derved vil Sagens Afgjørelse end yderligere forhales. Saaledes som Forholdene nu ere, maa jeg ansee det for at være af stor Bigtighed, at dette Forslag vedtages; thi det maa erindres, at ved den foreliggende Lov bliver der ophævet en Institution, som navnlig for de fjernere Dele af Landet, den Deel, som ligger langt borte fra Kjøbenhavn, har gjort Brug af Skiftecommissairer saa godt som aldeles overskødig. Jeg troer saaledes at turde sige, at medens der i det sidste Aar — for nu blot at holde os til en nærliggende Tid — er indtruffet henved 100 Tilfælde i Jylland, hvor der har været taget extraordinaire Skiftecommissairer, er der af disse 100 Tilfælde maaffet knap 6 á 7, hvor slige Commissairer ere blevne brugte, men der er blevet brugt Opbudsmænd, og det er denne Institution, som paa Grund af de med den forbundne Ulemper ved dette Lovforslag bliver hævet, altsaa vil for Fremtiden Commissairs Udnævnelse blive brugt langt hyppigere i de fjerne Dele af Landet, end hidtil har været Tilfældet. Det er derfor nødvendigt, at man gjør en Forandring, som kan bevirke en Lettelse i den nubestaaende Tilstand, at disse Bevillinger skulde søges i Justitsministeriet. Naar den ærede sidste Taler har anket over, at Bevillingerne for Kjøbenhavns Bedkommende skulde meddeles af Overpræsidenten, saa skal jeg gjerne indrømme ham, at der ikke kan ligge nogen stor Vægt paa, hvad enten Bevillingerne for Kjøbenhavns Bedkommende uddeles af Overpræsidenten eller af selve Justitsministeren, men hvorfor det er bragt i Forslag, at Bevillingerne for Hovedstadens Bedkommende skulle gives af Drexpræsidenten, det er, at naar de paa de andre Steder skulle meddeles af Amtmændene, saa er det i Overensstemmelse med en ellers i Lovgivningen fulgt Regel, at i disse Forhold staaer Overpræsidenten i Kjøbenhavn paa lige Fod med Amtmændene i Provindserne. Vilde den ærede Rigsdagsmand derimod have en Undtagelse for Kjøbenhavns Bedkommende, saa havde det været hans Sag i den Henseende at have stillet et Endringsforslag; men da der ikke kan skee nogen Skade derved, at ogsaa